

Miksi, Herra...?

Raamatussa on kirja, joka on ainutlaatuinen monessa mielessä. Jobin kirja on upea kirja, joka käsittelee kärsimyksen ongelmaa ja muita vaikeita kysymyksiä. Job oli onnellinen mies. Hän eli Jumalan tahdon mukaisesti, oli hurskas ja tavallaan ”malliesimerkki”, jos tällainen sana sallitaan.

Herra antoi, Herra otti

Mutta sitten alkoi tapahtua. Tilanne muuttui, eikä Job ymmärtänyt miksi. Varkaavat veivät Jobin omaisuuden. Sitten Jobin lapset kuolivat tapaturmaisesti, kun myrsky tuhosi talon, jossa he olivat juhlimassa.

Job oli menettänyt omaisuutensa ja perheensä. Mutta Job tyytyi kohtaloonsa ja sanoi vain: Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi! (1:21)

Vastoinkäymiset eivät kuitenkaan lopuneet. Job menettää terveytensä. Job saa märkiviä paiseita: ”Niitä nousi kaikkialle, päästä jalkoihin”. Se oli jo hänen vaimollensa liikaa. ”Vieläkö sinä pidät kiinni hurskaudestasi? Kiroa jo Jumalaa ja kuole pois!” (2:9) Mutta Job vastasi: ”Hullun puhetta, vaimo. Kun otamme Jumalan kädestä hyvän, totta kai meidän on otettava myös paha.” (2:10).

Kolme lohduttajaa

Koettelemusten lisäksi Job sai uusia murheita. Hänen luokseen saapuu kolme ystävää lohduttamaan häntä: Elifas, Bildad ja Sofar. Heidän tarkoituksensa oli hyvä, ja he halusivat auttaa ja lohduttaa ystäväänsä. He eivät olleet ”helppoheikkejä” eivätkä tarjonneet helppoja vastauksia. Teksti

kertoo, että ”he istuutuivat maahan hänen viereensä ja istuivat siinä seitsemän päivää ja seitsemän yötä.” Kuvittele! Seitsemän vuorokautta, eikä kukaan sano mitään! Hyvänä osoituksena heidän myötätunnostaan on tekstin välittämä kuvaus: ”kukaan heistä ei puhunut Jobille mitään, sillä he näkivät, miten kauhea hänen tuskansa oli.” (2:13)

Job katkaisee hiljaisuuden. Kuolema olisi elämää parempi, hän ajattelee. Sitten seuraa ystävien puheita ja neuvoja. Job on pettynyt ystäviinsä. Hän ei saanut apua. Ystävät sanovat paljon sellaista, mihin voi yhtyä. Lopulta Job toivoo, että he ymmärtäisivät edes olla vaihi.

Kaiken takana Jumala

Job syyttää Jumalaa, ja ystävät puolustavat Jumalaa. Hän ajattelee mennyttä onneaan, sitä aikaa jolloin kaikki oli vielä hyvin. Tulee neljäs puhuja, Elihu, joka kertoo istuneensa hiljaa, koska piti niitä muita viisampina ja vanhempina ystävinä. Mutta Elihu huomaa, että ikä ei aina tuo viisautta.

Lopulta Jumala itse puuttuu asiaan. Jumala puhuu Jobille: ”Missä sinä olit silloin, kun minä laskin maan perustukset? Kerro, miten se tapahtui, jos osaat!” (38:4). Job tajuaa olevansa mitätön Jumalan edessä: ”Olen liian vähäinen. Miten voisin vastata sinulle?” (40:4). Job oli törmännyt kysymykseen: Voiko tämä, joka näin arvostelea Kaikkivaltiasta, käydä oikeutta häntä vastaan?

Kirja päättyy siihen, että Job katuu. Hän sanoo: ”Nyt minä ymmärrän, että kaikki on sinun vallassasi eikä mikään suunnitelmasi ole mahdoton sinun toteuttaa”. (42:2).

Miksi nukut, Herra?

Jobin kirja herättää monta ajatusta. Miksi nukut, Herra? Mikset vastaa, kun minä tarvitsen sinua? Miksi, miksi, miksi?

Kirjan avain on kuitenkin prologissa, johdannossa. Kerrotaan, että Saatana syyttää Jumalaa siitä, että Job on uskollinen vain sen tähden, että Jumala hemmottelee ja siunaa Jobia ja hänen perhettänsä. Saatana väittää, että jos Jumala tarttuu siihen mitä Jobilla on, hän kiroaa sinua vasten kasvoja” (1:11).

Jobin kirja antaa meille elämän avaimen. Se paljastaa keskustelun, jota käydään ihmisen kuulematta ja näkemättä.

Jobin kirja paljastaa myös, kuinka me ihmiset haluamme ”leikkiä Jumalaa”. Puo-

lustamme Jumalaa ja selitämme Hänen tekemisiään, vaikkemme ymmärrä niistä mitään.

Jumala on Jumala. Me olemme todistajia, emme Jumalan asianajajia, eikä Hän tarvitse puolustusta. Pyhä Henki on Puolustaja. Jumala hoitaa puolustuksen itse.

Kaikissa elämämme vaiheissa saamme luottaa siihen, että Jumala on hyvä ja armollinen itsensä tähden.

”Älä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.”

Jos Jumala hylkäisi meidät, meidän tarinamme olisi ohi. Onneksi on niin, että Hän, joka meitä kutsuu, on uskollinen.

Henrik Perret

OPISKELIJAN SUUSTA

Aloitin teologian opiskelun viime syksynä täällä Helsingissä. Heti alusta alkaen olen osallistunut STI:n toimintaan. Mukaan pääsi helposti, ja STI:ssä olen tutustunut moniin uusiin ihmisiin. Jo ensimmäisen vuoden opiskelijalle STI:stä on ollut suuri apu opinnoissa. Mieleen on jäänyt erityisesti fuksifoorumi, joka on antanut hyviä eväitä matkalle yliopistoteologian maailmoihin. Muutenkin STI:n järjestämät luennot ovat olleet hyvää vaihtelua yliopiston luentoihin verrattuna. Varsinkin hengellistä työtä ajatellen STI on erittäin hyvä lisä yliopistossa tarjottavaan opetukseen.

STI on ollut minulle tärkeä paikka, jossa kohtaa muita teologian opiskelijoita, jotka painivat mahdollisesti samojen ongelmien kanssa kuin itse. Se on myös loistava keskustelufoorumi, jossa ajatustenvaihto muiden uskovien teologien kanssa onnistuu. Lisäksi se toimii hengähdyspaikkana, johon voi tulla opiskelujen lomassa istahtamaan ja juomaan kaakaota.

Voisin kiteyttää STI:n merkityksen seuraavasti: Koska STI on olemassa, tiedän, että en ole opintojeni kanssa yksin.

Santeri Marjokorpi, teol. yo